

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 lutego 2021 r.

Pozycja 8

POSTANOWIENIE z dnia 3 września 2020 r. Sygn. akt Ts 32/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej [...] Sp. z o.o. w sprawie zgodności:

art. 28 ust. 4 w związku z art. 28 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 18 stycznia 2015 r. w zakresie, w jakim „nie przewiduje dla przedsiębiorców, którzy już zaprzestali stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, wyłączenia wydania decyzji uznającej danej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumenta oraz nie wyłącza nałożenia kary przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za dopuszczenie się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów”, z art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 2 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 lutego 2018 r. (data nadania) [...] Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) wystąpiła z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

W decyzji z 5 grudnia 2011 r. (znak: [...]) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK) uznał – określone w decyzji – działania skarżącej za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) i stwierdził ich zaniechanie od 1 września 2011 r. (pkt I ppkt 2 oraz pkt II ppkt 1 i 2a) i od 26 września 2011 r. (pkt I ppkt 1 oraz pkt II ppkt 2b). Ponadto Prezes UOKiK nałożył na skarżącą kary pieniężne w wysokościach określonych w tej decyzji (pkt III ppkt 1-4).

Wyrokiem z 25 października 2013 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Sąd Okręgowy w Warszawie) oddalił odwoła-

nie skarżącej od powyższej decyzji Prezesa UOKiK. Z kolei wyrokiem z 14 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny (dalej: Sąd Apelacyjny w Warszawie), rozpoznawszy apelację skarżącej, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w ten sposób, że: uchylił pkt I ppkt 1 i 2 oraz pkt III ppkt 1 i 2 decyzji Prezesa UOKiK, a także zmienił pkt III ppkt 3 tego aktu przez obniżenie wysokości kary. W pozostałej części apelację oddalił. Orzeczenie to zostało skarżącą doręczone 14 listopada 2017 r.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skarżąca wniosła skargę kasacyjną. Sprawa została wpisana do repertorium pod sygnaturą akt [...], a następnie przeniesiona do [...], co Trybunał ustalił z urzędu.

W zarządzeniu z 24 kwietnia 2018 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 7 maja 2018 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał pełnomocnika skarżącej do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także do reprezentowania skarżącej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz czterech egzemplarzy skargi konstytucyjnej. Skarżąca została także zobowiązana do udokumentowania daty doręczenia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie VI Wydział Cywilny z 14 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]). Pismem procesowym z 14 maja 2018 r. skarżąca wykonała zarządzenie.

Zdaniem skarżącej zaskarżone przez nią przepisy, przez to że pomijają wyłączenie nakładania kar administracyjnych w stosunku do podmiotów, które – tak jak ona – w trakcie postępowania przed Prezesem UOKiK zaprzestały stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, naruszają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (art. 32 ust. 1 Konstytucji) w związku z prawem do ochrony własności i innych praw majątkowych oraz równej ochrony prawnej tych praw (art. 64 ust. 2 Konstytucji), a także zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

W związku z postępowaniem kasacyjnym Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 5 czerwca 2018 r. zawiesił postępowanie do czasu rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Postanowieniem z 14 czerwca 2019 r. (sygn. [...]) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, w związku z tym Trybunał podjął zawieszone postępowanie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej może być ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. W związku z tym art. 53 ust. 1 u.o.t.p.TK zobowiązuje skarżącego do określenia przedmiotu skargi, tj. do wskazania przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego wydano w jego sprawie orzeczenie, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji i w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z ustawą zasadniczą.

Naruszenie swych praw skarżąca wiąże z ostateczną decyzją Prezesa UOKiK z 5 grudnia 2011 r. (nr [...]) utrzymaną w mocy (w zakresie pkt II i III) wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 14 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]). Trybunał zwraca uwagę na to, że w powołanej decyzji Prezes UOKiK, po przeprowadzeniu postępowania wszczętego *ex offi-*

cio, uznał działanie skarżącej (opisane w tej decyzji) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.; dalej: u.o.k.k.) i stwierdził jej zaniechanie od 1 i od 26 września 2011 r. Nałożył na skarżącą także karę pieniężną, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. Decyzja ta została więc wydana m.in. na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. W postępowaniu zakończonym decyzją Prezesa UOKiK nie rozpatrywano natomiast tego, czy w sprawie zachodzą przesłanki do wydania tzw. decyzji zobowiązującej, statuowanej w art. 28 u.o.k.k., ponieważ, jak zauważył Sąd Apelacyjny w Warszawie, skarżąca nie skorzystała z przewidzianej w tym przepisie procedury, która pozwalałaby organowi antymonopolowemu wydać decyzję nakładającą na nią obowiązek wykonania zobowiązań podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co pozwoliłoby uniknąć kary pieniężnej.

W związku z tym Trybunał stwierdza, że zaskarżony art. 28 ust. 4 w związku z art. 28 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 u.o.k.k. nie był podstawą orzeczenia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji. To zaś oznacza, że rozpatrywana skarga nie spełnia podstawowego warunku określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta jest podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.